

Cròniques del món

Un grup de rebels líbia (en front a l'atac de l'estació del coronel Gaddafi, a Ras Lanuf, el 8 de març passat).

Líbia avança cap a la guerra civil

BENGASI (LÍBIA) ■ Carla Fibla

Líbia es troba dividida pel front de batalla, situat a Ras Lanuf, just enmig del país. Les tropes lleials al coronel Moammar al-Gaddafi s'enfronten amb tancs, helicòpters i avions de combat als rebels, civils i soldats, armats amb la munició requisada als magatzems de les bases militars. Hi ha una desproporció enorme en el nombre d'efectius, però també en la formació i en la preparació per a emprendre una batalla que en pocs dies es va convertint en una guerra civil. En el moment de tancar aquesta edició, els enfrontaments més durs eren als enclavaments petrolers de Brega, Ras Lanuf i Zawia, on els rebels van ser reduïts a la plaça central de la ciutat després d'haver estat assetjats durant gairebé una setmana. El dictador libí, que va guanyant la batalla en el ter-

reny militar amb penes i treballs, es troba cada vegada més sol en l'àmbit polític. De moment, l'aïllament a què el sotmet la comunitat internacional es limita només a paraules, però podria tenir un efecte més gran des del punt de vista judicial i econòmic, uns passos que per al Consell Nacional de Transició, liderat per l'ex-ministre de Justícia Mustafà Abdeljelil, no són suficients. Els rebels volen una intervenció estrangera immediata. Apunten moltes opcions, com ara l'exclusió aèria, l'atac selectiu sobre Bab Azizia, el búnquer on Gaddafi i el seu entorn es protegeixen al cor de Trípoli, o fins i tot el bombardeig d'autopistes i instal·lacions utilitzades per a reagrupar més mercenaris pagats pel règim i amb l'ordre de matar. A l'est del país, les ciutats *alliberades* comencen a encarar la manca d'aliments i els talls del

subministrament de benzina i gas. La major part de les botigues són tancades, al port amb prou feines hi ha activitat i els bancs tot just si accepten uns pocs clients per a retirar diners en efectiu. També és paralitzat el sector educatiu i als hospitals tenen dificultats per a atendre els malalts perquè les infermeres d'origen asiàtic van abandonar el país quan van començar les revoltes. La plaça Mahkama, situada al passeig marítim de Bengasi, continua essent el punt de trobada dels qui es manifesten per a recordar les víctimes dels més de quaranta anys d'atrocitats comeses pel règim de Gaddafi. Entre els qui s'enfronten al sistema hi ha poc espai per a la por, i resulta difícil de pensar que Gaddafi pugui tornar a governar a l'est del país, cosa que fa que creixi la incertesa en aquesta complexa revolució que ha esclatat a Líbia.

Les milícies rebels del Sudan del Sud han tornat a desfermar episodis de violència aquests darrers dies, tal com passava durant la guerra civil que hi va tenir lloc del 1993 al 2005.

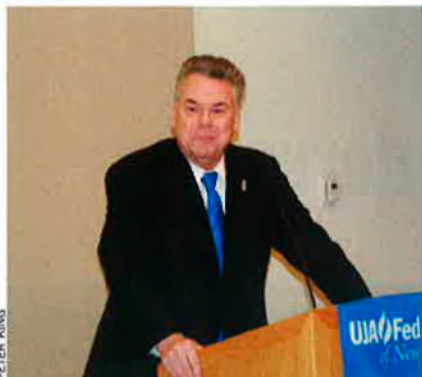
JOHANNESBURG ■ Marta Garrich

La independència es complica. Almenys un centenar de persones han mort els darrers dies al Sudan del Sud, on s'han repetit els enfrontaments entre el Moviment d'Alliberament del Poble Sudanès (SPLM) i milícies rebels comandades pels generals Athor i Ulony. George Athor, un general de l'SPLM durant la guerra civil, va rebel·lar-se contra el govern del sud l'abril del 2010 després de perdre les eleccions –fraudulentes, segons ell– per al càrrec de governador de l'estat de Jonglei. Malgrat la signatura d'un acord de pau amb el govern el mes de gener passat, Athor ja no respon a l'acord perquè considera que el govern ha incomplert les seves promeses. Fa un mes, el general renegat va encapçalar un atac contra l'SPLM en què van morir més de 200 persones i ara assegura que té sota el seu comandament la milícia rebel liderada per Ulony. L'SPLM no ha pogut confirmar que els atacs de milícies rebels d'aquests dies als estats de Junqali i Nil Superior siguin accions coordinades. Tanmateix, Philip Aguer, portaveu de l'SPLM, ha acusat el govern de Khartoum, al Sudan del Nord, de ser al darrere, si més no, dels atacs liderats per Ulony al Nil Superior després de confiscar del camp base rebel rifles d'assalt AK47.

No és la primera vegada que el govern del nord, presidit per Omar al-Baixir, és acusat d'intentar desestabilitzar el sud seguint la pràctica utilitzada durant la guerra civil entre nord i sud (1983-2005), en què milícies armades per part del nord entre grups ètnics del sud van oposar-se a l'SPLM. El Partit Nacional del Congrés (NCP), tanmateix, s'ha desvinculat dels enfrontaments. "Si de debò volguéssim tornar a la guerra, no hauríem signat l'acord de pau el 2005 ni acceptat els resultats del referèndum," va assegurar Rabie Abdelati en nom del partit, i afegí: "Ens interessa que el sud sigui una regió estable després de la secessió; si no, la situació del nord tampoc no serà estable." Mentrestant, l'ex-president de Sud-àfrica Thabo Mbeki i el seu equip de la Unió Africana mantenen els esforços de mediació per a un acord polític a l'àrea d'Abyei, on es concentren els enfrontaments. L'escassetat de recursos a la zona i la delimitació de jurisdiccions i controls en aquesta ruta migratòria tradicional són origen de tensions. Quatre mesos abans de fer-se efectiva la independència del Sudan del Sud, prevista per al 9 de juliol, la regió s'enfronta a la preocupant possibilitat d'una rebel·lió coordinada i al risc de més milícies rebels alçant-se de nou contra el govern del sud.

WASHINGTON ■ Ricard González

Amèrica tem l'islam. Ja fa temps que la por a l'islam s'ha convertit en un recurs de la dreta més conservadora dels Estats Units per a mobilitzar la base, i fins i tot captar adeptes més enllà dels seus límits naturals. Així doncs, no hauria d'estranyar la decisió de Peter King, el president del Comitè de Seguretat Nacional de la Cambra de Representants, d'iniciar la setmana passada sessions dedicades a la radicalització de la comunitat islàmica. La mesura ha irritat els musulmans nord-americans, que creuen que és un exercici de criminalització del col·lectiu. Peter King és un dels elements més reaccionaris dins el Partit Republicà, després d'haver guanyat les legislatives i haver fet seva la presidència d'un comitè parlamentari, una posició d'importància des d'on pot elaborar audiències de qualsevol tema per a publicitat d'una determinada agenda política. Curiosament, King, que fou un ferm suport de l'Exèrcit Republicà Irlandès (IRA), s'ha defensat de les acusacions adduint que va ser la secretària de Seguretat Interior, Janet Napolitano, qui va dir recentment que l'amenaça terrorista era al nivell d'alerta més alt a causa del risc d'atemptat per part d'algun musulmà nord-americà radicalitzat. Ara bé, no és gens clar que la més que probable invitació de coneguts personatges homòfobs a les seves sessions faci cap servei a la lluita antiterrorista. Ni tampoc hi ajuda el fet que King hagi acusat els musulmans nord-americans de no col·laborar prou amb les autoritats en la lluita antiterrorista. Ans al contrari: la percepció de criminalització i rebuig per part de la comunitat musulmana als Estats Units pot augmentar el sentiment de desarrelament entre alguns adolescents fills d'immigrants, el principal desencadenant del *gihadisme intern*. Les sessions de debat al Congrés arriben en un moment en què s'ha estès el malestar entre la comunitat musulmana. La polèmica sobre la mesquita a prop de la Zona Zero de Nova York va desfermar una onada d'islamofòbia que li ha fet qüestionar la seva acceptació al país. A més, veuen de forma molt crítica la pràctica de l'FBI d'infiltrar agents secrets en algunes mesquites, perquè es dediquen a incitar a la violència joves

El republicà Peter King ha escalfat el debat sobre l'islam als Estats Units.

desestructurats que després poder són acusats de terrorisme. De fet, la majoria de detinguts des de l'11S presentats als mitjans com a perillosos gihadistes radicals són joves sense cap mena de formació terrorista que simplement diuen a un agent de policia que es fa passar per enllaç d'al-Qaida que els agradaria cometre atemptats.

BERLÍN ■ Gemma C. Serra

Test electoral. La classe política alemanya entra aquest cap de setmana en un estat d'excepció electoral de quinze dies de durada, pel cap baix, si no és que hi ha un tsunami en forma de redistribució de forces entre els grans i

els petits. El diumenge dia 20 de març hi ha eleccions al land de Saxònia-Anhalt, on governa una gran coalició entre els conservadors de la cancellera Angela Merkel i els socialdemòcrates. Una setmana després arriba el torn a Renània-Palatinat, domini socialdemòcrata, i també Baden-Württemberg, feu conservador des de fa seixanta anys. Fins fa un parell de setmanes es deia que, si tot anava malament per a Merkel, s'acceleraria el relleu en front conservador a favor de l'ex-ministre de Defensa Karl-Theodor zu Guttenberg. Però d'ençà que va dimetir pel plagi de la seva tesi doctoral ja ningú no gosa posar la mà al foc per ningú. Tant Merkel com la Unió Cristianosocial de Baviera (CSU) de l'ex-ministre treballen per un retorn a mitjà termini del polític més mediàtic del país, però ara per ara no convé precipitar les coses. Sigui com sigui, amb les tres eleccions pràcticament en paral·lel es desbordaran les explicacions dels *lectors de llavis* –comentaristes, especialistes en demoscòpia i polítics– sobre els efectes de la dimissió de Guttenberg en el ciutadà i la cerca més o menys forçada d'explicacions. Per sort, les eleccions no són a Baviera, l'estat de Guttenberg.

De ser aquest el cas. Qualsevol lectura desapaixonada dels resultats quedaria implacablement eclipsada per la controvèrsia entorn del més famós aristòcrata del país. Amb Guttenberg o sense, les eleccions poden trasbalsar l'organigrama tradicional de repartiment de papers entre els grans –la Unió Cristianodemòcrata (CDU) de Merkel i el Partit Socialdemòcrata (SPD– i els petits –Verds, liberals i Esquerra. Els Verds van a totes a Baden-Württemberg, perquè en cas d'afebliment conservador poden ser la clau del relleu de poder en aquest feu etern de la CDU. L'Esquerra vol estripar les cartes a Saxònia-Anhalt, ara dominada per una gran coalició que trontolla i on aquesta formació d'arrels postcomunistes és la segona força, després de la CDU. Un govern dominat per l'Esquerra a Saxònia-Anhalt, aquesta setmana, combinat amb victòria del SPD a Renània-Palatinat i derrota de la CDU a Baden-Württemberg, a la següent, seria un malson per a Merkel, sense roda de recanvi imminent, des de l'escàndol del baró mentider que, per mediàtic que sigui, no pot ressuscitar políticament sense passar una temporadeta al purgatori.

L'estat alemany de Saxònia-Anhalt farà eleccions legislatives el dia dia 20 de març.

Paisos Catalans

Una reforma per la porta del darrere

VALÈNCIA ■ Redacció

Sense pompa, a les acaballes de la legislatura i sense temps de ratificar-la definitivament abans no s'esgoti, la reforma de l'Estatut valencià aprovada la setmana passada a les Corts evidencia la celeritat i la poca ambició que caracteritzaren la reforma anterior, enllestida fa tot just cinc anys.

Aleshores, el PPCV, entestat a modificar la carta magna valenciana abans no s'avançara ningú, va negar-se a incloure-hi qualsevol privilegi econòmic. Paral·lelament a la valenciana corria la reforma catalana, molt més sorollosa, i la sola referència a la paraula *blindatge* incomodava un Francisco Camps que, d'una banda, volia arribar el primer a l'onada reformista patrocinada per José Luis Rodríguez Zapatero, però que, d'una altra banda, no pensava col·locar entre l'espasa i la paret un Mariano Rajoy que criminalitzava l'esbós català encara no aprovat a Barcelona.

Per això Camps es va inventar la clàusula que porta el seu primer cognom, a fi de poder –en teoria– reclamar per al País Valencià totes aquelles millores d'autogovern que aconseguiren les altres autonomies. Una eixida d'urgència que, temps a venir, s'ha demostrat inservible. Fet i fet, dimecres passat va aprovar-se una reforma estatutària que es limita a introduir una disposició addicional segons la qual l'estat haurà d'invertir al territori valencià una quantitat de diners proporcional a la seua població. Un afegit no garantista –i que el Tribunal Constitucional no considerarà il·legal, com havia denunciat el PP en sengles recursos contra els redactats català, aragonès i andalús–, perquè no obliga l'estat a fer la despesa en qüestió. En el cas valencià, l'aplicació d'aquesta disposició implicaria 500 milions anuals.

PP i PSPV-PSOE hi han votat favorablement, i Esquerra Unida, en contra. Els diputats d'EUPV volien una reforma més profunda, amb algunes de les peticions que ja els van fer votar contra el text

Francisco Camps, acompanyat del vice-president Vicente Rambla, entrant a l'hemicicle dimecres passat, quan va aprovar-se la reforma estatutària. S'hi va estar nou minuts i no va intervenir-hi.

l'any 2006. Un text que preveia, per a les futures reformes, un referèndum que el validara després del seu pas pel Congrés i el Senat. Aquesta votació, la primera

en què els valencians es manifestaran sobre la seua norma primera, és previst que coincideisca amb els comicis estatals. N'hi ha que volen estalviar-se un esglai.